

عنوان مقاله:

تاثیر روشهای مختلف خاکورزی بر میزان ماده آلی و پایداری خاکدانه ها

محل انتشار:

نشریه پژوهش های خاک، دوره 23، شماره 1 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

محمدجواد روستا - استادیار پژوهش مرکز تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی استان فارس

خلاصه مقاله:

از آنجا که خاکورزی سنتی (مرسوم) باعث شکسته شدن خاکدانه ها به ویژه در خاکهای لومی و لومی شنی گردیده و حساسیت خاک را در برابر فرسایش آبی و بادی افزایش می دهد، استفاده از سایر روشهای خاکورزی در اراضی کشاورزی بخصوص در دیمزارها امری ضروری است. در این طرح تحقیقاتی، تاثیر سه نوع عملیات خاکورزی شامل خاکورزی مرسوم (تهیه بستر بذر با گاوآهن بشقابی)، خاکورزی حفاظتی (کاشت بذر با کمبیناتور بدون هیچگونه عملیات خاکورزی دیگر و نگهداری تمام بقایا بر روی سطح خاک پس از عملیات برداشت) و حداقل خاکورزی (کاشت بذر با کمبیناتور بدون هیچگونه عملیات خاکورزی دیگر و نگهداری ۳۰ درصد بقایا پس از عملیات برداشت) همراه با تیمار شاهد (بدون کشت و کار) در قالب طرح بلوکهای کامل تصادفی در سه تکرار بر میزان ماده آلی، پایداری خاکدانه ها و میزان پیشروی طولی آبکندها در اراضی گندم دیم حساس به فرسایش آبکندی مورد بررسی قرار گرفت. نتایج حاصله نشان داد که تیمارهای خاکورزی حداقل و حفاظتی در مقایسه با تیمار خاکورزی مرسوم، باعث افزایش معنی دار مقدار ماده آلی خاک و پایداری خاکدانه ها (به صورت شاخص MWD) و کلیه تیمارها در مقایسه با تیمار شاهد باعث کاهش معنی دار میزان پیشروی طولی آبکندهای پایین دست گردید. بنابراین، برای افزایش مواد آلی و پایداری خاکدانه ها و در نتیجه جلوگیری از گسترش انواع فرسایش آبی بویژه فرسایش آبکندی در شرایط مشابه، اعمال روشهای خاکورزی حفاظتی یا حداقل پیشنهاد می گردد.

کلمات کلیدی:

خاکورزی حفاظتی، خاکورزی حداقل، ماده آلی، پایداری خاکدانه ها، گسترش طولی آبکندها

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1454799>

